

обикналъ стопанитѣ си и разбиралъ най-малки-
тѣ имъ движения.

Единъ день Асѣновиятъ баща се качилъ на
коня и тръгналъ за село. Той трѣбвало да мине
прѣзъ една гѣста гора. Като яздѣлъ изъ гора-

та, безъ да забѣлѣжи низкия клонъ на едно
дърво, ударва се силно за главата и пада въ не-
свѣсть на земята.

Коньтъ се спрѣлъ и жално загледалъ не-
щастниятъ си стопанинъ. Но какъ да му помог-
не? — Веднага се спусналъ въ силенъ бѣгъ къмъ
кѣщи, за да обади на младия си господарь.

Той се спрѣлъ прѣдъ прозорцитѣ на Асѣня
и жално зацвилъ. Асѣнь се показалъ на про-
зореца и видѣлъ своя „любимецъ“ самъ — безъ
да носи баща му. Той веднага разбралъ, че е